

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 19, 2017

Nummer 19, 2017

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant zittingsplaats 's-Hertogenbosch,](#)

[ECLI:NL:RVS:2017:4560](#) 29-08-2017

Oss/omgevingsvergunning

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:6106](#) 24-07-2017

Edam-Volendam/leges vooroverleg

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:4899](#) 13-07-2017

Stadsdeel Zuid

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:2515](#) 07-07-2017

gs Fryslân/last onder dwangsom

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:5061](#) 05-07-2017

Amsterdam/exploatievergunning

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:3454](#) 23-06-2017

Meierijstad/omgevingsvergunning beperkte milieutoets

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2420](#) 06-09-2017

Bronckhorst/omgevingsvergunning legpluimveebedrijf

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2412](#) 06-09-2017

Groningen/aanwijzing monument

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2413](#) 06-09-2017

Bronckhorst/bestemmingsplan 'Buitengebied; [locatie A] Baak'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2351](#) 30-08-2017

Hof van Twente/bestemmingsplan 'Markelo-West, herziening [locatie 1]-[locatie 2]'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2331](#) 30-08-2017

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland/omgevingsvergunning bouwen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2357](#) 30-08-2017

Bergen/invordering dwangsom

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2271](#) 23-08-2017

Gulpen-Witterm/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:2235](#) 23-08-2017

Overbetuwe/last onder dwangsom

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1997](#) 26-07-2017

Arnhem/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1988](#) 26-07-2017

Nadeelcompensatie spitsstrook A27

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1927](#) 19-07-2017

Zwijndrecht/handhaving

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1968](#) 19-07-2017

Medemblik/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1889](#) 12-07-2017

Leudal/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1755](#) 05-07-2017

Wateringen-Zoetermeer/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1793](#) 05-07-2017

Heiloo/planschade

Annotatie

Tycho Lam

RECHTSPRAAK

Groningen/aanwijzing monument

Gedeeltelijke aanwijzing van monument 'Light'. In stand laten rechtsgevolgen. Reformatio in peius.

De rechtbank is eraan voorbijgegaan dat als appellant geen rechtsmiddelen tegen het aanwijzingsbesluit had aangewend, het besluit onaantastbaar zou zijn geworden. In die situatie zou geen vergunning nodig zijn voor het aanbrengen van wijzigingen voor het gedeelte van het pand dat het college niet had aangewezen als gemeentelijk monument. Doordat de rechtbank de rechtsgevolgen van het besluit in stand heeft gelaten en deze rechtsgevolgen heeft aangeduid als de aanwijzing van het gehele pand als gemeentelijk monument, dient appellant ook een vergunning aan te vragen voor wijzigingen aan onderdelen van het pand die in de redengevende omschrijving niet als beschermingswaardig zijn aangemerkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2412

Zaaknummer: 201609222/1/A2

RECHTSPRAAK

Bronckhorst/bestemmingsplan 'Buitengebied; [locatie A] Baak'

Melkveehouderij. Regeling inzake hoogte meidoornhaag. Emissieplafond in plaats van dieraantallen.

In de planregels is niet voorgeschreven tot welke hoogte de meidoornhaag mag groeien, zodat niet is uitgesloten dat deze tot een grotere hoogte groeit dan de raad wenselijk acht. De raad heeft onvoldoende gemotiveerd waarom desondanks de maximale hoogte niet is geregeld dan wel met welke frequentie de haag zal worden geknipt om de gewenste hoogte te behouden.

Het feit dat in het plan de uitstoot van NH₃ is gemaximeerd, staat er evenwel niet aan in de weg dat het plan het thans, zonder vermelding van de maximumaantallen dieren, mogelijk maakt dat binnen het agrarische bedrijf andere hoeveelheden melkrundvee of jongvee worden gehouden dan waarvan de raad is uitgegaan en dat dit andere ruimtelijke effecten met zich kan brengen, zoals een groter aantal transportbewegingen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2413

Zaaknummer: 201600623/1/R1

Wetsartikelen: 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Bronckhorst/omgevingsvergunning legpluimveebedrijf

Pluimveebedrijf. Bedrijfswoning. Geurbelasting. Handreiking bij de Wet geurhinder en veehouderij. Omvang gebied voor bepaling aantal geurgehinderden. LOG. Gezondheid. GGD-advies inzake afstand. Verkeersveiligheid. Controlevoorschriften.

De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat het pand op het in het geding zijnde perceel op de peildatum los van de bedrijfswoning werd gebruikt als zelfstandige burgerwoning. Dit betekent dat het college dat pand bij de beoordeling van de aanvraag terecht heeft beschouwd als een bedrijfswoning.

Het college heeft in de nadere motivering toegelicht dat bij de keuze van het gebied van 2 km bij 2 km is aangesloten bij het gebied dat is gehanteerd bij de V-stacks geurberekening. Ter zitting heeft het college voorts onweersproken toegelicht dat de bepaling van het aantal geurgehinderden in het gekozen gebied in overeenstemming is met de Handreiking.

De omstandigheid dat er nooit een bestemmingsplan is vastgesteld waarin het LOG is opgenomen, doet er niet aan af dat de locatie voor het legpluimveebedrijf was voorzien in het LOG en daarin hervestiging en nieuwvestiging van intensieve veehouderijen mogelijk was. Die omstandigheid mocht het college betrekken bij de beoordeling of sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat.

Gelet op de notitie en het memo van de GGD bestaat geen grond voor het oordeel dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar het aspect volksgezondheid. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de GGD zich niet heeft beperkt tot toetsing aan milieuwetgeving, zodat aan het advies ook betekenis toekomt in het kader van de ruimtelijke beoordeling. Voorts bestaat geen grond voor het oordeel dat de GGD wat de afstand van het legpluimveebedrijf tot de woning op het perceel betreft ten onrechte is uitgegaan van het emissiepunt van de stallen in plaats van de gevel van de stallen, aangezien eventuele stoffen en micro-organismen met name daar de stallen zullen verlaten. De afstand van 250 m die de GGD adviseert, betreft voorts geen wettelijke norm waaraan zonder meer moet worden voldaan en in de notitie en het memo van de GGD is uiteengezet waarom een kleinere afstand

in dit geval aanvaardbaar is.

Aangezien de vergunning betrekking heeft op een IPPC-installatie, betoogt de Stichting terecht dat het college op grond van artikel 5.5, vierde lid, van het Bor controlevoorschriften met betrekking tot de gestelde geluidgrenswaarden aan de vergunning had moeten verbinden. Dat heeft het college ten onrechte niet gedaan. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2420

Zaaknummer: 201608401/1/A1

Wetsartikelen: 3 lid 2 Wgv en 5.5 lid 4 Bor

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie spitsstrook A27

Voorzienbaarheid. De voor de aanvrager meest ongunstige uitwerking van de in een beleidsvoornemen bedoelde ontwikkelingsmogelijkheden is beslissend.

Casus

Bij brief van 21 november 2013 hebben FuelPlaza en ShopPoint de minister op grond van de Regeling Nadeelcompensatie Verkeer en Waterstaat 1999, thans de op 17 juni 2014 met terugwerkende kracht tot 15 september 1999 in werking getreden Beleidsregel nadeelcompensatie Infrastructuur en Milieu 2014, gevraagd om vergoeding van schade in de vorm van inkomensderving die zij stellen te lijden als gevolg van de gewijzigde verkeerssituatie na aanleg van de spitsstrook op de A27 tussen Lunetten en Everdingen.

Aan de afwijzing van het verzoek om nadeelcompensatie heeft de minister ten grondslag gelegd dat de gestelde schade geheel ten laste van FuelPlaza en ShopPoint behoort te blijven, omdat uit de Spoedwet wegverbreding van 2 juni 2003 en de Startnotitie Spitsstrook A2/A27 Everdingen - Lunetten van 16 maart 2005 (hierna: de startnotitie) valt af te leiden dat ten tijde van de investeringsbeslissing, op 13 september 2006, voorzienbaar was dat de spitsstrook ter plaatse zou worden aangelegd, zodat FuelPlaza en ShopPoint worden geacht het risico te hebben aanvaard dat de situatie in hun nadeel zou veranderen.

OK Oliecentrale en ShopPoint betogen dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de dienst Domeinen voorafgaand aan de veiling van 13 september 2006 niet kenbaar heeft gemaakt dat de spitsstrook zal worden aangelegd. Voor zover voor een redelijk handelend en denkend koper ten tijde van die veiling aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de spitsstrook zal worden aangelegd, betogen zij voorts dat destijds niet duidelijk was dat de spitsstrook in afwijking van de door Rijkswaterstaat gegeven richtlijn Ontwerp en inrichting spitsstroken, plusstroken en bufferstroken van 15 juli 2006 (hierna: de richtlijn) zou worden aangelegd. Uit deze richtlijn kon een redelijk handelend en denkend koper afleiden dat bij een gesloten spitsstrook geen rood kruis zou worden getoond, dat de uitvoegstrook met bijbehorende belijning, bewegwijzering en verkeerstekens tussen de 450 en 600 m lang zou

zijn en dat de afrit zodanig zou worden aangelegd, dat het tankstation goed bereikbaar zou blijven voor al het verkeer op de A27.

Rechtsvraag

Kan voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

De rechtbank heeft terecht overwogen dat voor het aannemen van voorzienbaarheid niet is vereist dat de schadeveroorzakende overheidsmaatregel in detail is uitgewerkt of dat de omvang van de nadelige gevolgen met nauwkeurigheid kan worden bepaald. Dat de wijze van uitvoering van de spitsstrook of de combinatie met de nevenmaatregelen, zoals de lengte van de uitvoegstrook, de belijning op de weg, de bewegwijzering en de verkeerstekens, ten tijde van de investeringsbeslissing nog niet duidelijk was, betekent op zichzelf niet dat geen grond kan bestaan voor het oordeel dat FuelPlaza en ShopPoint worden geacht het risico te hebben aanvaard dat de situatie in hun nadeel zou veranderen. In dit verband is voorts van belang dat, bij het bepalen van de voorzienbaarheid, de voor de aanvrager meest ongunstige uitwerking van de in een beleidsvoornemen bedoelde ontwikkelingsmogelijkheden beslissend is. Daarvan uitgaande, bestaat geen grond voor het oordeel, ook gelet op het volgende, dat de wijze van uitvoering van de spitsstrook of de combinatie met de nevenmaatregelen ten tijde van de investeringsbeslissing redelijkerwijs niet was te verwachten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1988

Zaaknummer: 201606285/1/A2

Wetsartikelen: Beleidsregel nadeelcompensatie Infrastructuur en Milieu

RECHTSPRAAK

Edam-Volendam/leges vooroverleg

Belastingrecht. Bevoegdheid heffen leges. Omgevingsvergunning. Vooroverleg. Bestemmingsplan ouder dan tien jaar.

Niet in geschil is dat ten tijde van het indienen van het Formulier aanvraag vooroverleg omgevingsvergunning geen (nieuw) bestemmingsplan was vastgesteld dan wel een verlengingsbesluit was genomen als bedoeld in artikel 3.1, vierde lid, van de Wro. Dit betekent dat de vraag beantwoord dient te worden of het in behandeling nemen van een aanvraag om vooroverleg verband houdt met het bestemmingsplan als bedoeld in voormelde bepaling. Uit de toelichting die verweerder ter zitting heeft gegeven en uit de informatie vermeld op de website van de gemeente Edam-Volendam leidt de rechtbank af dat de dienst van vooroverleg in het leven is geroepen om slechts een deel van de stappen die nodig zijn om een omgevingsvergunning te verkrijgen te doorlopen, zodat tijdig duidelijk wordt waar het in de aanvraag eventueel aan schort. Zo wordt voorkomen dat telkens opnieuw een volledig vergunningstraject moet worden doorlopen indien een bepaalde aanvraag wegens strijd met de voorschriften niet tot vergunningverlening kan leiden. In zoverre is er een duidelijk verband tussen de aanvraag om vooroverleg en de aanvraag tot het verkrijgen van een omgevingsvergunning. Bevestiging daarvan ziet de rechtbank ook in de structuur van onderdeel 2.2 van de Tarieventabel, waaruit volgt dat de leges voor beide diensten worden verrekend indien binnen zes maanden na een beslissing op een verzoek om vooroverleg een daarop gebaseerde aanvraag voor een omgevingsvergunning wordt ingediend. In het onderhavige geval volgt bovendien uit de brief van burgemeester en wethouders van 18 december 2015 en uit de toelichting in het verweerschrift dat niet alleen toetsing aan de na de ontvangst van de aanvraag om vooroverleg vastgestelde beheersverordening Buitengebied Edam-Volendam heeft plaatsgevonden, maar ook aan het vigerende planologische regime en dus aan het (oude) bestemmingsplan. Een en ander rechtvaardigt de conclusie dat het vooroverleg in het onderhavige geval zodanig veel verband houdt met dat bestemmingsplan dat van een verband daarmee in de zin van artikel 3.1, vierde lid van de Wro kan worden gesproken. Dat betekent dat het invorderingsverbod van toepassing is op de onderhavige kennisgeving leges.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:6106

Zaaknummer: HAA 16/3288

Wetsartikelen: 3.1 lid 4 Wro en 229 lid 1 aanhef en onderdeel b Gemeentewet

RECHTSPRAAK

Wateringen-Zoetermeer/planschade

Hoogspanningsleiding. Gezondheidsschade.

Casus

Bij besluit van 28 augustus 2009 heeft de minister samen met zijn ambtgenoot van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer het Inpassingsplan Zuidring Wateringen-Zoetermeer (380 kV leiding) (hierna: het rijksinpassingsplan) vastgesteld. Appellant heeft de minister bij aanvraagformulier van 8 mei 2013 verzocht om een tegemoetkoming in planschade die hij heeft geleden als gevolg van het rijksinpassingsplan. Aan dat verzoek is ten grondslag gelegd dat het rijksinpassingsplan het mogelijk heeft gemaakt een bovengrondse hoogspanningsleiding te realiseren op dicht bij zijn woning gelegen gronden en dat de waarde van zijn woning daardoor is verminderd. Onder het oude planologische regime van het bestemmingsplan Landelijk gebied van 4 juni 1984 had het plangebied een bestemming voor agrarische doeleinden.

In hoger beroep is de hoogte van de aan appellant toegekende tegemoetkoming in planschade in geschil. Appellant heeft hogerberoepsgronden aangevoerd met betrekking tot de peildatum, de planologische vergelijking en de schadetaxatie.

Ten aanzien van de vrees voor gezondheidsschade betoogt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de door appellant gestelde vrees voor gezondheidsschade ten gevolge van de hoogspanningsverbinding niet tot een tegemoetkoming in planschade kan leiden. Daartoe voert hij aan dat het ontstaan van gezondheidsschade als gevolg van het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn niet valt uit te sluiten en dat objectief is vast te stellen dat de vrees voor gezondheidsschade tot vermindering van de waarde van onroerend goed in de omgeving van de hoogspanningslijn heeft geleid.

Rechtsvraag

Speelt de vrees voor gezondheidsschade een rol bij de beoordeling van de tegemoetkoming in planschade?

Uitspraak

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling spelen subjectieve elementen, zoals een negatieve gevoelswaarde bij een bestemming, geen rol bij de beoordeling van een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade. In de vergelijking tussen het oude en nieuwe planologische regime zijn slechts de ruimtelijke gevolgen en de objectief te verwachten overlast van een bestemming relevant. Vergelijk de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2582) (onder 2.12). Dit uitgangspunt geldt tevens voor de vaststelling van een eventuele waardevermindering van een onroerende zaak. De rechtbank heeft onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 mei 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:CA2050) overwogen dat er op basis van de thans beschikbare algemene wetenschappelijke inzichten geen reden is om aan te nemen dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn en het ontstaan van gezondheidsschade. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat die inzichten op dit punt sindsdien zijn gewijzigd. Derhalve dient het ervoor te worden gehouden dat de gestelde vrees voor het ontstaan van gezondheidsschade een gevolg is van de subjectieve beleving van het wonen in de buurt van een hoogspanningslijn. Dat, zoals appellant stelt, die vrees feitelijk van invloed is op de waarde van de woning, is in het kader van de beoordeling van een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade niet van belang. De onbestemde angst van toekomstige kopers speelt immers geen rol in de planologische vergelijking en dient evenzeer buiten beschouwing te worden gelaten bij de vaststelling van een eventuele waardevermindering van een onroerende zaak. Bij uitspraak van 24 februari 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:465) heeft de Afdeling, met verwijzing naar een deskundigenbericht van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening en een rapport van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu, overwogen dat niet aannemelijk is dat bovengrondse hoogspanningslijnen invloed hebben op de schadelijke gezondheidseffecten van fijnstof. Hoogspanningslijnen kunnen fijnstof soms wel extra opladen, maar dat is te weinig om extra schadelijke effecten te veroorzaken, aldus dat deskundigenbericht. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat de inzichten op dit punt sindsdien zijn gewijzigd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1755

Zaaknummer: 201604176/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Amsterdam/exploitatievergunning

Exploitatievergunning. Belanghebbende. Nadelige gevolgen van enige betekenis.

De rechtbank stelt vast dat het wettelijke toetsingskader bij exploitatievergunningen dezelfde is als bij evenementenvergunningen, welke vaststelling volgt uit een vergelijking van de bijzondere weigeringsgronden. Met name bij de beoordeling van mogelijke negatieve gevolgen op het woon- en leefklimaat zijn beide situaties gelijk. De rechtbank ziet daarom uit een oogpunt van eenvormige toepassing van artikel 1:2 van de Awb in vergelijkbare situaties aanleiding om bij de bepaling van de belanghebbendheid bij exploitatievergunningen aan te sluiten bij de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:737). Dit betekent dat het aannemelijk moet zijn dat eiser, naar objectieve maatstaven gemeten, nadelige gevolgen van enige betekenis ondervindt als gevolg van de verleende exploitatievergunningen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:5061

Zaaknummer: AMS 16/5846

Wetsartikelen: 1:2 Awb

RECHTSPRAAK

Heiloo/planschade

Passieve risicoaanvaarding. Medewerking derden vereist.

Casus

't Vennewater is eigenaar van het perceel dat op grond van het oude bestemmingsplan bestemd was voor zomerhuizen, respectievelijk stacaravans, met de daarbij behorende gebouwen, andere bouwwerken, parkeer-, groen- en speelvoorzieningen en overige bestemmingen. Het perceel kon hierdoor als tuin (bij een zomerhuis) worden gebruikt. In het bestemmingsplan 'Koningsveld' (hierna: het nieuwe bestemmingsplan) uit 2013, onherroepelijk geworden op 9 juli 2014, is deze bestemming gewijzigd naar 'Verkeer - Verblijf'. Dit plan staat het gebruik als zelfstandige parkeer-, groen-, en speelvoorziening toe.

't Vennewater stelt dat ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan de gebruiksmogelijkheden van haar perceel worden beperkt omdat zij dit niet meer als tuin kan (doen) gebruiken. Het plan heeft volgens haar dus tot een planologische verslechtering geleid. Niet in geschil is dat ingevolge het nieuwe bestemmingsplan de inrichting en het gebruik van het perceel als tuin niet meer is toegestaan en dat 't Vennewater hierdoor schade heeft geleden. Voorts is niet in geschil dat 't Vennewater in ieder geval vanaf 5 juli 2012 (hierna: de peildatum) ervan op de hoogte was dat de bestemming van haar perceel zou kunnen worden gewijzigd. Omdat het nieuwe bestemmingsplan op 5 december 2013 in werking is getreden betekent dit dat 't Vennewater 17 maanden de tijd heeft gehad over te gaan tot realisering van de gebruiksmogelijkheden die onder het nieuwe plan zijn komen te vervallen.

Rechtsvraag

Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de schade ten laste van 't Vennewater dient te blijven omdat zij, door de onder het oude bestemmingsplan nog bestaande gebruiksmogelijkheid van het perceel als tuin niet te benutten, het risico dat deze mogelijkheid zou kunnen vervallen heeft aanvaard. In dit verband zijn partijen het met elkaar eens dat het gebruik van het perceel als tuin alleen kon worden verwezenlijkt als de eigenaren van de woningen op de naastgelegen percelen bereid zouden zijn om hun tuin tegen betaling

uit te breiden met het perceel van 't Vennewater.

Uitspraak

Anders dan de rechtbank in dit verband heeft overwogen, kan 't Vennewater niet worden tegengeworpen dat zij deze situatie zelf heeft gecreëerd door de gronden en de woningen te verkopen op de wijze waarop zij dat heeft gedaan. Immers, op de zitting is niet betwist dat deze feitelijke situatie op het Koningsveld is ontstaan voor de peildatum van voorzienbaarheid. In die periode bestond voor 't Vennewater als redelijk denkende en handelende eigenaar, geen aanleiding rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse zou gaan veranderen in een voor haar ongunstige zin. Vanaf de peildatum heeft 't Vennewater gesprekken gevoerd over de verkoop van haar perceel met de vereniging en met een eigenaar van een naastgelegen perceel. Dat dit niet heeft geleid tot een daadwerkelijke verkoop houdt verband met de onzekerheid over de bestemming in het nieuwe bestemmingsplan. De Afdeling volgt de rechtbank niet in haar overweging dat niet is gebleken dat 't Vennewater al het mogelijke heeft gedaan om met behulp van de vereniging en met een eigenaar van een naastgelegen perceel het gebruik van het perceel als tuin voor 5 december 2013 te verwezenlijken. De rechtbank is er hierbij ten onrechte aan voorbijgegaan dat 't Vennewater, zoals hiervoor ook is overwogen, feitelijk noch juridisch in staat was deze partijen te verplichten hieraan mee te werken. Daarbij komt dat het voor deze partijen niet aantrekkelijk was om in de periode vanaf de peildatum tot 5 december 2013 het perceel te kopen omdat het gebruik hiervan als tuin niet in het nieuwe bestemmingsplan was opgenomen. Voorts zou een koper, ervan uitgaande dat het gebruik als tuin onder het overgangsrecht zou zijn gebracht, geen aanspraak op een tegemoetkoming in planschade kunnen maken vanwege actieve risicoaanvaarding. Gezien deze omstandigheden komt de Afdeling tot de conclusie dat 't Vennewater concrete pogingen heeft ondernomen om het gebruik van het perceel als tuin te verwezenlijken, zoals dit van een redelijk denkende en handelende eigenaar kon worden verlangd. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat het college passieve risicoaanvaarding aan de afwijzing van het verzoek om een tegemoetkoming in planschade ten grondslag mocht leggen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 05-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1793

Zaaknummer: 201606235/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Medemblik/planschade

Voordeelverrekening. Geen gerechtvaardigde verwachting dat strijdige situatie met bestemmingsplan wordt opgeheven.

Casus

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij door de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan per saldo niet in een nadeliger positie is komen te verkeren. Hij voert daartoe aan dat op het perceel, nadat bij het besluit van 7 juli 2005 vrijstelling met bijbehorende bouwvergunning was verleend, een hotel/restaurant is gebouwd met een diepte van 20,95 m, terwijl in het nieuwe bestemmingsplan slechts een diepte is opgenomen van 15 m. Nu niet wordt beoogd om binnen de planperiode aan deze met het bestemmingsplan strijdige situatie een einde te maken, dient de bouwdiepte van 20,95 m te worden betrokken bij de planvergelijking, aldus appellant.

Rechtsvraag

Kan bij de voordeelverrekening worden uitgegaan van de maximale planologische mogelijkheden van het nieuwe plan, nu de feitelijke situatie strijdig is met het bestemmingsplan?

Uitspraak

Ter zitting bij de Afdeling heeft de gemachtigde van het college desgevraagd toegelicht dat de planwetgever ervoor heeft gekozen om in het nieuwe bestemmingsplan op gronden, ter hoogte van het perceel [locatie B] en de naastgelegen percelen, één bouwvlak op te nemen, met een bouwdiepte van maximaal 15 m. Zij heeft bevestigd dat er geen beoordeling heeft plaatsgevonden op perceelsniveau en dat evenmin is onderzocht of de bouwdiepte van maximaal 15 m in overeenstemming is geweest met de werkelijke bouwdiepte. De gemachtigde heeft voorts bevestigd dat, nu bij het besluit van 7 juli 2005 vrijstelling met bouwvergunning was verleend voor het bouwen met een diepte van 20,95 m en vervolgens in overeenstemming met die bouwvergunning is gebouwd, ten tijde van het nemen van het vaststellingsbesluit op 8 december 2008 niet het voornemen bestond om binnen de

planperiode een einde te maken aan de met het nieuwe bestemmingsplan strijdige bouwdiepte van 20,95 m. Zij heeft verklaard dat evenmin ervan werd uitgegaan dat de eigenaar van het perceel de bebouwing, voor zover deze dieper is dan in het bestemmingsplan is opgenomen, binnen de planperiode zou gaan afbreken. Gelet hierop bestond, zoals ook de gemachtigde ter zitting heeft bevestigd, ten tijde van de vaststelling van het nieuwe bestemmingsplan niet de gerechtvaardigde verwachting dat de met het nieuwe bestemmingsplan strijdige situatie zou worden opgeheven. Onder deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat het college, onder verwijzing naar het herziene advies van de SAOZ, in redelijkheid niet de afname van de bouwdiepte van 20,95 m naar 15 m mocht aanmerken als een voordeel. Dientengevolge heeft het college, onder verwijzing naar dit advies, de afgenomen bouwdiepte niet mogen verrekenen met de toegenomen goot- en nokhoogte. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1968

Zaaknummer: 201603987/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Bergen/invordering dwangsom

De procedurele eisen gesteld aan de invordering van een dwangsom zijn geen doel op zich.

Casus

Invordering dwangsommen wegens gebruik van een perceel is in strijd met het bestemmingsplan. Appellant betoogt dat het college niet bevoegd was tot invordering omdat het de verbeurte van de dwangsommen niet conform de geldende jurisprudentie heeft vastgesteld.

Rechtsvraag

Dient invordering van dwangsommen altijd plaats te vinden volgens de eisen in de jurisprudentie?

Uitspraak

Appellant heeft erkend dat hij de last onder dwangsom heeft overtreden, zodat vaststaat dat hij de dwangsommen heeft verbeurd. Gelet op de omstandigheid dat de overtreding van de last en daarmee de verbeurte van de dwangsommen niet in geschil was, heeft het college zich terecht bevoegd geacht tot invordering van de dwangsommen. De in de jurisprudentie aan invorderingsbesluiten gestelde eisen zijn geen doel op zich maar bedoeld om te kunnen vaststellen of dwangsommen zijn verbeurd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2357

Zaaknummer: 201607340/1/A1

Wetsartikelen: 5:37 Awb

RECHTSPRAAK

Hof van Twente/bestemmingsplan 'Markelo-West, herziening [locatie 1]-[locatie 2]'

Monumentale waarde molen. Aanwijzingsbesluit. Bescherming molenbiotoop.

Naar het oordeel van de Afdeling volgt uit het besluit inzake aanwijzing van de molen tot rijksmonument niet dat aan de molenbiotoop bescherming toekomt waarmee bij de vaststelling van het bestemmingsplan rekening moest worden gehouden. In het aanwijzingsbesluit zijn namelijk geen monumentale waarden vermeld die verband houden met het draaien van de molen. In de redengevende omschrijving van de aanwijzing zijn alleen de romp, de achtkant en een gedeelte van de vloeren en van het lui- en kruitwerk van de molen vermeld en niet de wieken of de overige draaiende delen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2351

Zaaknummer: 201609495/1/R3

RECHTSPRAAK

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland/omgevingsvergunning bouwen

Windturbines. Belanghebbende. Provinciale verordening. Elektriciteitswet. Exceptieve toetsing. Landschappelijke openheid. Gemeentelijke autonomie. Geen doorkruising planschaderegeling in Wro en Onteigeningswet. Doelstelling hernieuwbare energie. Relatie met WMB. Afstandseis.

De ruimtelijke ordening van het grondgebied van een gemeente is een mede aan het college van burgemeester en wethouders toevertrouwd belang. Dit volgt onder meer uit artikel 2.4, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, gelezen in verbinding met artikel 2.12, eerste lid, onderdeel a, onder 3°, van de Wabo. De omstandigheid dat in de Elektriciteitswet gedeputeerde staten als bevoegd gezag zijn aangewezen voor de besluitvorming over de aanleg of uitbreiding van een productie-installatie voor opwekking van duurzame elektriciteit met behulp van windenergie met een capaciteit van ten minste 5 maar niet meer dan 100 MW, maakt dit niet anders.

Zooals eerder is overwogen hebben provinciale staten bij de afweging van alle betrokken belangen in redelijkheid een zwaarder gewicht kunnen toekennen aan het belang van het behoud van de openheid van het landschap en de verbetering van de ruimtelijke kwaliteit daarvan dan aan de belangen die met een onbelemmerde ontwikkeling van windturbines zijn gemoeid.

De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat provinciale staten gehouden waren om nader onderzoek te verrichten naar de belangen van het Havenbedrijf en de gemeente bij het realiseren van een duurzame energie-infrastructuur en het uitvoeren van de bestaande initiatieven en de gevolgen van de provinciale regeling daarvoor en om nader inzicht te geven in de gemaakte belangenafweging.

Uit het oogpunt van het provinciaal belang bij verbetering van de ruimtelijke kwaliteit van het landschap in de provincie Noord-Holland als geheel, overweegt de Afdeling dat er, anders dan

het Havenbedrijf en het college betogen, op provinciaal niveau wel een ruimtelijk relevante relatie bestaat tussen een nieuwe locatie en een te saneren locatie.

De Afdeling overweegt dat de Elektriciteitswet 1998 zelf geen concrete doelstellingen ten aanzien van de realisering van de productie van windenergie bevat, maar slechts procedures voorschrijft om de besluitvorming hierover te versnellen en te stroomlijnen. De in de provinciale regeling opgenomen voorwaarden zijn daarom niet in strijd met het doel van de Elektriciteitswet 1998.

Gelet op het verschil in de motieven die aan de provinciale regeling en regels op grond van de Wet milieubeheer ten grondslag liggen, bevat de provinciale regeling in zoverre geen regeling ten aanzien van een onderwerp waarin al in de regels op grond van de Wet milieubeheer is voorzien.

Voor de afstand van 600 m hebben provinciale staten, onder verwijzing naar het Handboek risicozonering Windturbines, aangesloten bij de daarin vermelde maximale werpafstand bij bladbreuk bij overtoeren die past bij een turbine klasse IEC2 met een vermogen van 3000 kW en een ashoogte van 90 m. Het Havenbedrijf, de gemeente en het college hebben dit niet bestreden. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat deze afstand niet kon worden gesteld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2331

Zaaknummer: 201609961/1/A1

Wetsartikelen: 1:2 lid 2 Awb, 2.4 lid 1 Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 3° Wabo, 4.1 Wro, 6.1 Wro, 3 Europees Handvest inzake lokale economie, 4 lid 3 en 4 Europees Handvest inzake lokale economie, 124 Grondwet, 3 Richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van richtlijn 2001/77/EG en richtlijn 2003/30/EG (PB 2009, L 140/16), 4 Richtlijn 2009/28/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 ter bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen en houdende wijziging en intrekking van richtlijn 2001/77/EG en richtlijn 2003/30/EG (PB 2009, L 140/16), 4 lid 3 VEU, 5 lid 4 VEU, 3.14a Activiteitenbesluit, 3.15a Activiteitenbesluit en 3.12 Activiteitenregeling

RECHTSPRAAK

Oss/omgevingsvergunning

Er mag niet zonder meer worden voorbijgegaan aan het ontbreken van een BBT-toets in de vergunningaanvraag.

Casus

Omgevingsvergunning voor (o.a.) een mestverwerkingsinstallatie. Eisers stellen dat de aanvraag onvolledig is nu daarin geen actuele en juiste toets van de best beschikbare technieken (BBT) is opgenomen. Volgens verweerder is er geen verplichting om een BBT-toets bij de aanvraag te overleggen.

Rechtsvraag

Dient informatie over BBT in de vergunningaanvraag te worden opgenomen?

Uitspraak

Verweerder heeft niet zonder meer voorbij kunnen gaan aan het ontbreken van een BBT-toets in de aanvraag. Het ontbreken van een dergelijke toets wil niet zeggen dat verweerder niet in staat is om te toetsen aan de relevante BREF's, maar legt wel een extra motiveringsplicht op verweerder. Daaraan is in dit geval niet voldaan.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 29-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:4560

Zaaknummer: 16-3877

Wetsartikelen: 4.1 lid 1 onderdeel g Regeling omgevingsrecht

RECHTSPRAAK

Overbetuwe/last onder dwangsom

Feitelijk gebruik is bepalend voor beantwoording vraag of aan een dienstwoning of bedrijfswoning bescherming toekomt.

Casus

Last onder dwangsom wegens het niet voldoen aan de geluidsnormen van het Activiteitenbesluit. Appellant meent dat de geluidsnormen van het Activiteitenbesluit niet van toepassing zijn op een bedrijfswoning in de zin van het Activiteitenbesluit.

Rechtsvraag

In hoeverre komt in het kader van het Activiteitenbesluit bescherming toe aan een dienstwoning of bedrijfswoning?

Uitspraak

Voor de uitleg van de begrippen dienstwoning en bedrijfswoning in het Activiteitenbesluit komt geen betekenis toe aan de uitleg die onder toepassing van de Wabo aan die begrippen wordt gegeven. Deze begrippen zijn in het Activiteitenbesluit niet gedefinieerd. Bij de vraag of aan een hindergevoelig object bescherming toekomt, is niet de planologische status van dit object doorslaggevend, maar het feitelijk gebruik dat hiervan wordt gemaakt. Dit betekent dat het feitelijk gebruik van de woning van belanghebbende bepalend is voor het antwoord op de vraag of deze als dienst- of bedrijfswoning in de zin van het Activiteitenbesluit moet worden aangemerkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2235

Zaaknummer: 201603925/1/A1

Wetsartikelen: 6.15 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Gulpen-Wittem/handhaving

Invulling van criterium ‘gevolgen van enige betekenis’.

Casus

Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen het gebruik van een mestbassin waarvan omwonenden stellen stankhinder te ondervinden. Na een tussenuitspraak van de rechtbank heeft het college van B&W besloten om bezwaarmakers die op een afstand van meer dan 250 meter van het mestbassin wonen niet-ontvankelijk te verklaren en voor het overige het besluit in stand te laten. De rechtbank heeft dit besluit in stand gelaten. In hoger beroep betogen appellanten dat de rechtbank heeft miskend dat het college bezwaarmakers die op een grotere afstand dan 250 meter van het mestbassin wonen ten onrechte niet als belanghebbende heeft aangemerkt.

Rechtsvraag

Welke factoren bepalen of sprake is van ‘gevolgen van enige betekenis’?

Uitspraak

Het uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit – zoals een bestemmingsplan of een vergunning – toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium ‘gevolgen van enige betekenis’ dient als correctie op dit uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

Indien bepaalde milieugevolgen zijn genormeerd door een afstandseis, een contour of een

grenswaarde, is deze norm niet bepalend voor de vraag of de betrokkene belanghebbende is bij het besluit.

De kring van belanghebbenden kan verschillen naar gelang de aard van het besluit. Zo hoeft de kring van belanghebbenden bij een handhavingsbesluit niet altijd samen te vallen met de kring van belanghebbenden bij een besluit tot vergunningverlening.

Bij besluiten over activiteiten in het omgevingsrecht is het de taak van het bestuursorgaan om de kring van belanghebbenden vast te stellen aan de hand van (onderzoek naar) de feitelijke gevolgen van het besluit. Uiteindelijk is het aan de bestuursrechter om te oordelen over de vraag wie belanghebbende bij een besluit zijn. De betrokken rechtzoekende hoeft derhalve niet zelf aan te tonen dat hij belanghebbende bij een besluit is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:2271

Zaaknummer: 201604695/1/A1

Wetsartikelen: 1:2 Awb

RECHTSPRAAK

Arnhem/omgevingsvergunning

Privaatrechtelijke belemmeringen staan in de weg aan vergunningverlening indien deze belemmeringen een evident karakter hebben.

Casus

Omgevingsvergunning voor het vergroten van een tandartspraktijk. Voor de uitbreiding is toestemming nodig van de vergadering van de Vereniging van Eigenaren (VvE). In beroep heeft de rechtbank geconcludeerd dat ten tijde van het bestreden besluit een privaatrechtelijke belemmering voor verlening van de omgevingsvergunning aanwezig was, nu op dat moment volledig duidelijk was dat de VvE geen toestemming zou verlenen voor het project.

Rechtsvraag

In hoeverre kunnen privaatrechtelijke belemmeringen aan vergunningverlening worden tegengeworpen?

Uitspraak

Voor het oordeel door de bestuursrechter dat een privaatrechtelijke belemmering aan de verlening van een omgevingsvergunning in de weg staat, is slechts aanleiding, wanneer deze belemmering een evident karakter heeft. De burgerlijke rechter is immers de eerst aangewezen om de vraag te beantwoorden of een privaatrechtelijke belemmering aan een activiteit in de weg staat. In dit geval staat nog een gang naar de civiele rechter open.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1997

Zaaknummer: 201604542/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 Wabo

RECHTSPRAAK

Zwijndrecht/handhaving

Procesbelang kan bestaan uit geleden schade vanwege het besluit. In dit geval heeft appellante het verband tussen beide aannemelijk gemaakt.

Casus

Afwijzing verzoek om handhavend op te treden tegen geluidsoverlast van het gebruik van een voetbalkooi. Het beroep van appellante is door de rechtbank niet-ontvankelijk verklaard. Tegen deze uitspraak is hoger beroep ingesteld door appellante.

Rechtsvraag

Is appellante ontvankelijk in haar beroep?

Uitspraak

Procesbelang kan bestaan indien betrokkene stelt schade te hebben geleden ten gevolge van het bestuurlijke besluit en daarbij tot op zekere hoogte aannemelijk heeft gemaakt dat de gestelde schade is geleden. Appellante heeft aannemelijk gemaakt dat er een nauw verband bestaat tussen de overlast en de verhuizing en dat zij kosten heeft gemaakt. De rechtbank heeft haar beroep ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1927

Zaaknummer: 201701759/1/A1

Wetsartikelen: Awb

RECHTSPRAAK

Stadsdeel Zuid

Een begunstigingstermijn is er niet op gericht de mogelijke legalisering van niet-vergunde activiteiten af te wachten.

Casus

Verlenging begunstigingstermijn dwangsom tot zes weken na de beslissing op de vergunningaanvraag. Door bezwaarmaker wordt aangevoerd dat de begunstigingstermijn is bedoeld om aan de last onder dwangsom te kunnen voldoen en niet om de situatie te legaliseren.

Rechtsvraag

Wat is het doel van een begunstigingstermijn?

Uitspraak

Bezwaarde heeft er terecht op gewezen dat de begunstigingstermijn er niet op is gericht de mogelijke legalisering van niet-vergunde activiteiten af te wachten, maar ertoe strekt om een termijn te stellen waarbinnen de overtreder de last onder dwangsom kan voorkomen door zelf aan de last te voldoen. Verweerder is in feite een legaliseringstraject gestart door na het opleggen van de last onder dwangsom de begunstigingstermijn te verlengen tot zes weken nadat op de aanvraag om een omgevingsvergunning is beslist.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 13-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:4899

Zaaknummer: AMS 17/3190

Wetsartikelen: 5:32a Awb

RECHTSPRAAK

Leudal/omgevingsvergunning

Het indienen van nieuwe beroepsgronden later dan drie weken nadat de StAB is verzocht om advies uit te brengen, is in strijd met een goede procesorde. Dit geldt echter niet voor louter procedurele beroepsgronden.

Casus

Omgevingsvergunning voor een metaal(afval)verwerkingsbedrijf. Appellant stelt dat de rechtbank in zijn uitspraak ten onrechte is ingegaan op de vraag of een verklaring van geen bedenkingen (vvgb) was vereist, hetgeen in strijd is met een goede procesorde omdat de grond eerst is aangevoerd nadat de StAB advies aan de rechtbank heeft uitgebracht.

Rechtsvraag

Heeft de rechtbank i.c. de beroepsgrond in zijn beoordeling kunnen betrekken?

Uitspraak

In zaken waarin de Afdeling de StAB heeft verzocht om een advies uit te brengen, is het uitgangspunt dat het indienen van nieuwe beroepsgronden later dan drie weken nadat dit verzoek is verzonden in strijd met de goede procesorde wordt geacht. Louter procedurele beroepsgronden, zoals de grond dat ten onrechte een vvgb van de raad ontbreekt, geven echter geen aanleiding om de StAB in te schakelen, zodat voornoemd uitgangspunt niet geldt voor het indienen van dergelijke gronden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1889

Zaaknummer: 201605019/1/A1

Wetsartikelen: Awb

RECHTSPRAAK

gs Fryslân/last onder dwangsom

Beoordeling criterium ‘hinder van enige betekenis’ is geen beoordeling ten gronde. Het ligt op de weg van het bevoegd gezag om feiten en omstandigheden omtrent belanghebbendheid aan te voeren.

Casus

Lasten onder dwangsom vanwege verhoogde dioxine-emissie als gevolg van een storing in de inrichting. Volgens verweerder zijn eisers die op een afstand van 1-6 km van de inrichting wonen niet belanghebbend omdat zij geen hinder van enige betekenis ondervinden. Volgens eisers heeft als gevolg van de storing een tweemaal hogere uitstoot van dioxinen plaatsgevonden dan bij een regulier bedrijf is toegestaan.

Rechtsvraag

Zijn eisers belanghebbende?

Uitspraak

Als gevolg van de storing heeft er depositie van dioxine plaatsgevonden in de directe omgeving van de woningen van eisers, zodat in dit geval niet op voorhand kan worden aangenomen dat er geen hinder van enige betekenis is (geweest) voor eisers. Hieruit volgt dat eisers als belanghebbenden dienen te worden aangemerkt. Het onderzoek naar de vraag of eisers als belanghebbenden kunnen worden aangemerkt dient niet te geschieden aan de hand van een uitgebreide, inhoudelijke beoordeling van een deskundigenrapport. Dat vergt een beoordeling ten gronde die bij de beantwoording van de vraag of eisers belanghebbenden zijn niet aan de orde is. Bovendien hanteert verweerder als uitgangspunt dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hinder van enige betekenis ondervinden, terwijl het in dit geval niet op de weg van eisers ligt om feiten en omstandigheden naar voren te brengen op grond waarvan belanghebbendheid kan worden aangenomen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 07-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:2515

Zaaknummer: LEE 16-3564

Wetsartikelen: 1:2 Awb

RECHTSPRAAK

Meerijstad/omgevingsvergunning beperkte milieutoets

Gevolgen van enige betekenis. Hogere regelgeving verplicht tot toetsing plattelandswoning aan luchtkwaliteitseisen.

Casus

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM) voor het veranderen van een veehouderijbedrijf. Volgens verweerder is eiseres geen belanghebbende omdat zij geen gevolgen van enige betekenis kan ondervinden. Verder meent verweerder dat de woning met de aanduiding plattelandswoning geen bescherming meer geniet tegen de milieuhinder afkomstig van de inrichting.

Rechtsvragen

1. Is eiseres belanghebbend? 2. Betekent de aanduiding plattelandswoning dat verweerder de woning niet meer hoeft te betrekken bij de OBM-toets?

Uitspraak

Ad 1. Niet op voorhand is uitgesloten dat eiseres gevolgen van enige betekenis kan ondervinden van de inrichting. Anders dan verweerder lijkt te veronderstellen, gaat het niet om gevolgen van het bestreden besluit maar om gevolgen van de inrichting. Een andere uitleg zou namelijk tot gevolg hebben dat tegen een OBM of een milieuneutrale wijziging nooit beroep kan worden ingesteld omdat er dan geen belanghebbenden zouden zijn. De inhoudelijke discussie over het bestreden besluit zou zich dan verplaatsen naar de vraag of iemand belanghebbende is of niet.

Ad 2. De aanduiding als plattelandswoning wil niet zeggen dat verweerder de betreffende woning helemaal niet meer behoeft te betrekken bij de OBM-toets.

Op verweerder rust de verplichting om die effecten van de veehouderij waartoe de plattelandswoning behoorde te betrekken bij de beoordeling over de aanduiding van een woning als plattelandswoning als hogere regelgeving tot een dergelijke toetsing verplicht. Dat

is het geval bij Richtlijn 2008/50/EG, die verweerder verplicht de plattelandswoning te toetsen aan de luchtkwaliteitseisen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 23-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:3454

Zaaknummer: 16-826

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel i Wabo, 1:2 Awb en Wet plattelandswoningen

ANNOTATIE

Tycho Lam

1. De uitspraak met ECLI:NL:RVS:2017:1447 gaat over de ontwikkellocatie Oosterwold in Almere. De betreffende locatie is in 2014 (Stb. 2014, 168) aangewezen als gebied waarvoor geëxperimenteerd mag worden met een bredere reikwijdte van het bestemmingsplan (zie artikel 7c lid 16 onder a van het Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet, hierna 'het Besluit'). Voor het bestemmingsplan 'Oosterwold' is van de geboden experimenteermogelijkheid gebruikgemaakt. In onderdeel 2 van deze noot zal ik nader ingaan op artikel 7c van het Besluit in relatie tot het bestemmingsplan 'Oosterwold'. In onderdeel 3 staat de plansystematiek van het bestemmingsplan 'Oosterwold' centraal. In onderdeel 4 zoom ik in op twee interessante aspecten van het bestemmingsplan 'Oosterwold'. Het gaat daarbij in essentie om de vraag of de betreffende planregels in overeenstemming zijn met het beginsel van rechtszekerheid.

2. De status van 'bestemmingsplan met bredere reikwijdte' maakt het mogelijk om te experimenteren met de in de toekomstige Omgevingswet beoogde verbreding van het bestemmingsplan tot een omgevingsplan. Voor het 'bestemmingsplan met bredere reikwijdte' geldt op grond van artikel 7c lid 1 van het Besluit – evenals onder de Omgevingswet voor het omgevingsplan – dat regels mogen worden gesteld die strekken ten behoeve van het (-) bereiken en in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving en een goede omgevingskwaliteit en (-) doelmatig beheren, gebruiken en ontwikkelen van de fysieke leefomgeving ter vervulling van maatschappelijke functies (zie voor het omgevingsplan artikelen 4.1 en 4.2 van de Omgevingswet).

Omdat een 'bestemmingplan met bredere reikwijdte' in juridische zin een bestemmingsplan is, bevatten de leden 2 tot en met 15 van het Besluit een opsomming van wettelijke regels die niet gelden of waarvan kan worden afgeweken indien een 'bestemmingsplan met bredere reikwijdte' wordt vastgesteld. Het gaat daarbij bijvoorbeeld om de mogelijkheid om (a) een planperiode van 20 in plaats van 10 jaar te hanteren (artikel 7c lid 2 van het Besluit), (b) om de regels uit gemeentelijke verordeningen die betrekking hebben op de fysieke leefomgeving in het bestemmingsplan vast te leggen (artikel 7c lid 4 van het Besluit), (c) het exploitatieplan vast te stellen bij een omgevingsvergunning voor het bouwen (artikel 7c lid 10 van het Besluit)

en (d) af te wijken van de standaardregels voor bestemmingsplannen die zijn vastgelegd in de Regeling standaarden ruimtelijke ordening 2012 (voor bestemmingsplannen: de SVBP). Voor het bestemmingsplan Oosterwold is van de hiervoor onder a tot en met d beschreven mogelijkheden gebruikgemaakt.

3. Uitgangspunt van het bestemmingsplan 'Oosterwold' is dat het plangebied overeenkomstig het bestaande gebruik wordt bestemd. Een van de beroepsgronden van appellanten was dat het bestaande agrarisch gebruik ten onrechte onder het overgangsrecht was gebracht. Zoals de Afdeling in rechtsoverweging 5 vaststelt, is daarvan geen sprake. Het wegbestemmen van het bestaande gebruik past niet bij de ontwikkelingsfilosofie van de raad. Volgens de plantoelichting wil de raad door middel van het bestemmingsplan bevorderen dat de ontwikkellocatie Oosterwold van binnenuit wordt ontwikkeld door initiatiefnemers in het gebied zelf. Deze initiatiefnemers worden uitgenodigd om een eigen plaats in het gebied te vinden, plannen te maken en uit te voeren, en eraan bij te dragen dat het gebied zich blijft ontwikkelen. Niet de gemeente, maar de initiatiefnemers bepalen het tempo van de ontwikkeling. De ontwikkeling van Oosterwold kan daardoor twintig, dertig jaar of nog langer duren.

Wegbestemmen zou de gemeente nopen tot het voeren van gemeentelijke regie, omdat de gemeente in het kader van de bestemmingsplanprocedure dan had moeten aantonen dat zij de nieuwe bestemmingen desnoods door middel van onteigening binnen de planperiode (voor Oosterwold bedraagt deze 20 jaar) zal realiseren. Blijkens de plantoelichting wil de gemeenteraad dat juist niet. Gevolg van de gekozen insteek is dat men de uitvoerbaarheidsdiscussie in feite heeft geëlimineerd. Voor de volledigheid vermeld ik dat ten aanzien van een 'bestemmingsplan met bredere reikwijdte' de toets aan de ladder voor duurzame verstedelijking (artikel 3.1.6 lid 2 en 3 van het Besluit ruimtelijke ordening) moet worden doorlopen. Het Besluit voorziet op dit punt niet in een afwijkmogelijkheid. Zo'n afwijkmogelijkheid zou overigens ook niet voor de hand liggen, omdat het de bedoeling is dat ook de Omgevingswet in een Laddertoets voor het omgevingsplan gaat voorzien.

Om de gewenste ontwikkeling van het plangebied mogelijk te maken is het plangebied grotendeels voorzien van de aanduiding 'overige zone – ontwikkelregels'. Binnen deze zone mag een groot aantal nieuwe functies ontwikkeld worden, waaronder wonen, bedrijven tot en met categorie 3.1 uit de 'Staat van Bedrijfsactiviteiten' die als bijlage 1 is opgenomen bij deze regels met uitzondering van Bevi-inrichtingen, vuurwerkbedrijven en Wgh-inrichtingen; kantoren, commerciële voorzieningen, stadslandbouw, natuur, wegen en straten.

De aanduiding 'overige zone – ontwikkelregels' geldt naast het bestaande positief bestemde gebruik (zie artikel 13.2 van de planregels), tenzij de toepasselijkheid expliciet is uitgesloten.

De artikelen 13.3 tot en met 13.26 van de planregels bevatten nadere instructies voor de wijze waarop de functies die binnen de aanduiding in beginsel mogelijk zijn, ontwikkeld kunnen en moeten worden. Twee van deze instructies worden in de volgende paragraaf onder de loep genomen.

4. In rechtsoverweging 9 van de uitspraak staan onderstaande planregels centraal:

13.10.1 Percentage kavels per programma

Binnen het gehele plangebied gelden de volgende maximale percentages per kaveltype:

Type kavel Maximumpercentage per kaveltype

Standaardkavel 73%

Landbouwkavel 10%

Landschapskavel 17%

13.10.2 Verdeling van functies

Binnen het gehele plangebied geldt per functie het volgende maximale percentage:

Functie Maximumpercentage per functie

Wonen 61%

Bedrijven 29%

Kantoren 4,5%

Voorzieningen 5,5%

Appellante stelt zich op het standpunt dat bovenstaande planregels in strijd zijn met de rechtszekerheid, omdat het bouwrecht afhankelijk is van wat de vele andere eigenaren in het plangebied doen. Zij stelt dat voor wijzigingen in het kaveltype en gebruikswijzigingen geen omgevingsvergunning benodigd is waardoor deze niet kenbaar zullen zijn bij het gemeentebestuur. In dit verband verwijst zij naar de uitspraak van de Afdeling van 19 januari 2005 (ECLI:NL:RVS:2005:AS3197). In deze uitspraak was een uitwerkingsplan aan de orde dat een flexibel systeem met rechtstreekse gebruiks- en bebouwingsmogelijkheden bevatte. Volgens dit systeem mocht binnen een groot gebied maximaal een bepaald aantal vierkante meter van een bepaalde functie gerealiseerd worden. De Afdeling overwoog in de uitspraak van 19 januari 2005 dat voor gebruikers en eigenaren een redelijke mate van zekerheid dient

te bestaan over de vraag of voor een bepaald bouwvoornemen een bouwvergunning kan worden verleend en of een bepaald voorgenomen gebruik in overeenstemming met het plan kan worden geacht. Hamvraag voor de Afdeling was of het bestemmingsplan 'Oosterwold' aan deze maatstaf voldoet. Volgens de Afdeling is dat het geval. De Afdeling geeft daarvoor drie redenen. Aan de twee eerste redenen besteed ik hieronder aandacht.

De Afdeling hecht in de eerste plaats betekenis aan het feit dat het gaat om een experimenteel bestemmingsplan. Ik vind dat een opmerkelijk argument. Waarom zouden voor een 'bestemmingsplan met bredere reikwijdte' uit het oogpunt van rechtszekerheid minder strenge eisen gelden dan voor een regulier bestemmingsplan? Artikel 7c van het Besluit biedt daarvoor naar mijn oordeel geen aanknopingspunten. Ook een omgevingsplan onder de Omgevingswet zou naar mijn oordeel aan het door de Afdeling in 2005 geformuleerde criterium getoetst moeten worden. Het eerste argument van de Afdeling overtuigt daarom naar mijn oordeel niet.

In de tweede plaats is volgens de Afdeling relevant dat de gemeente een gebiedsregisseur heeft aangesteld die de kaveluitgifte en de verlening van omgevingsvergunningen monitort. Een initiatiefnemer kan bij de gebiedsregisseur informeren of de maximumpercentages in artikel 13.10.1 en 13.10.2 van de planregels al zijn bereikt. Ik vraag mij af hoe dit oordeel van de Afdeling zich verhoudt tot de eisen die de Afdeling stelt aan geluidverkavelingsregels in een bestemmingsplan. Zie hierover onder meer ABRvS 4 februari 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:237 en AB 2015/83 m.nt. R. Benhadi). In die uitspraak overweegt de Afdeling: 'De thans door de raad gekozen plansystematiek, waarin voor het kennisnemen van de in het plan opgenomen verdeling van de geluidruimte een bij de Omgevingsdienst Zuid-Holland Zuid beschikbaar gesteld digitaal rekenmodel kan worden ingezien of kan worden opgevraagd, moet met het oog op de rechtszekerheid ontoereikend worden geacht. Voorts moet naar het oordeel van de Afdeling vanuit een oogpunt van rechtszekerheid in de genoemde onderdelen van het bestemmingsplan bindend zijn vastgelegd welk rekenmodel en, voor zover van toepassing, welke versie daarvan, wordt gebruikt om te berekenen of aan de geluidnormering in de planregels wordt voldaan. In dat kader is voorts niet aanvaardbaar dat pas bij een aanvraag om uitbreiding van een bedrijf door de zonebeheerder wordt bepaald op welke zone- en MTG-punten de bijdrage aan de immissiewaarden dient te worden getoetst.'

Als deze jurisprudentielijn op het bestemmingsplan 'Oosterwold' wordt toegepast, had aan de planregels een dynamisch systeem gekoppeld moeten worden waaruit een initiatiefnemer op ieder door hem gewenst moment kan afleiden wat de stand van de gronduitgifte en het daarbij behorende programma is. De initiatiefnemer is dan niet afhankelijk van door of namens het bevoegd gezag te verkrijgen informatie. Zo'n systeem komt bovendien de rechtszekerheid ten goede. De raad had ter zitting nog toegelicht dat de gebiedsregisseur de verleende

omgevingsvergunningen voor initiatieven op een plattegrond van het plangebied zal bijhouden die via een website voor iedereen is te raadplegen. Gelet op hetgeen ik hiervoor uiteen heb gezet, had dat systeem in de planregels vastgelegd kunnen – en naar mijn oordeel – moeten worden.

Een tweede aspect dat aandacht verdient, betreft de wijze waarop de verschillende functies die binnen de aanduiding ‘overige zone – ontwikkelgebied’ mogelijk worden gemaakt, zich tot elkaar verhouden. Artikel 13.13 van de planregels bepaalt daarover het volgende: ‘Bij de aanvraag om omgevingsvergunning dient de initiatiefnemer aan te tonen dat het initiatief voldoet aan de hieronder beschreven normen voor milieu- en omgevingsfactoren. Indien het initiatief niet voldoet aan een of meer van de genoemde normen, dan wel kan voldoen aan de in de Bijlage Beslisbomen genoemde voorwaarden voor die milieu- of omgevingsfactor, past het initiatief niet binnen het bestemmingsplan.’

De normen waarnaar artikel 13.13 van de planregels verwijst, staan voor een belangrijk deel in een als bijlage aan de planregels gehechte beslisboom. Ik licht de werking van de beslisboom toe aan de hand van een voorbeeld. Gesteld dat een initiatiefnemer een fabriek voor broodproducten op een kavel in het plangebied wil realiseren. Het initiatief moet onder meer voldoen aan artikel 13.15.1 van de planregels: ‘Bij het realiseren van gebouwen en bouwwerken, geen gebouwen zijnde, het uitvoeren van werken, geen bouwwerken zijnde, of van werkzaamheden en gebruikswijzigingen geldt dat voldoende afstand in acht wordt genomen zodat er geen hinder is op aangrenzende kavels. Ten behoeve van de beoordeling of voldoende afstand in acht wordt genomen, wordt de "beslisboom bedrijven en milieuzonering" doorlopen zoals opgenomen in de Bijlage Beslisbomen.’

Concreet betekent dit dat de initiatiefnemer de stappen van de beslisboom moet doorlopen om vast te stellen of zijn initiatief in het bestemmingsplan past. De paragrafen 2.2 en 2.3 van de beslisboom zijn gewijd aan de vestiging van nieuwe milieubelastende activiteiten. Paragraaf 2.2 gaat in het kort uit van de situatie dat voldoende grond rondom de milieubelastende activiteit op de kavel beschikbaar is zodat de milieubelasting niet buiten de kavelgrens treedt conform de richtafstanden in de VNG-brochure ‘Bedrijven en milieuzonering’ (2009). De fabriek voor broodproducten heeft voor wat betreft geur en geluid ook gevolgen buiten het kavel van de initiatiefnemer. Daarom biedt paragraaf 2.2 van de beslisboom geen soelaas en wordt toegekommen aan paragraaf 2.3. In deze paragraaf wordt onder meer de volgende vraag aan de initiatiefnemer gesteld: ‘Blijkt uit de aanvraag dat zowel de eigenaar van de milieubelastende activiteit als de eigenaar van de milieugevoelige activiteit een kortere afstand accepteert (door een gezamenlijke aanvraag of een ondertekende verklaring)?’. Gesteld dat de initiatiefnemer met de eigenaar van de aangrenzende kavel overeenkomt dat de veroorzaakte geurhinder aanvaardbaar is. Betekent dit dan dat de

initiatiefnemer de fabriek mag starten? Ook als ter plaatse bij voorbeeld al een woning aanwezig is? Een bevestigend antwoord lijkt mij niet verenigbaar met het centrale criterium van artikel 7c lid 1 van het Besluit. De volgende vraag in de beslisboom luidt als volgt: 'Is tussen de milieubelastende activiteit en de milieugevoelige functie voldoende afstand voorzien conform de richtafstanden in de VNG brochure 'Bedrijven en milieuzonering' (2009), waarbij reductie met maximaal 2 afstandsstappen mag plaatsvinden voor alle aspecten met uitzondering van gevaar?'. Het is in beginsel aan de initiatiefnemer om te bepalen of aan deze eis voldaan wordt. De toets van de door de initiatiefnemer aan te reiken verantwoording volgens de beslisboom vindt plaats in het kader van de omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen. Die toets is slechts beperkt tot het aspect bouwen. De vraag of het gebruik in enge zin aan de planregels voldoet, is in het bestemmingsplan 'Oosterwold' volgens mij niet aan een omgevingsvergunningplicht verbonden. Dat betekent dat de vraag of de initiatiefnemer terecht heeft geconcludeerd dat het gebruik van de opstal voor de productie van broodproducten in het bestemmingsplan past, pas in het kader van een handhavingprocedure door het bevoegd gezag (en de bestuursrechter!) getoetst zou kunnen worden. Ik vraag me in gemoede af of initiatiefnemers op een dergelijke regeling zitten te wachten. De planregeling staat wat mij betreft op gespannen voet met het rechtszekerheidsbeginsel. De onderlinge verenigbaarheid van functies die het bestemmingsplan toestaat, dient naar mijn oordeel in het kader van het bestemmingsplan beoordeeld te worden. Doorschuiven is mogelijk, mits gekoppeld aan een nader toetsmoment, bij voorbeeld in de vorm van een binnenplanse omgevingsvergunning.